

Комисията изтъква едно-единствено основание, а именно че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е направил извода, че има тясна връзка между мотивите на обжалваното решение и езиковия режим, посочен в обявлението за конкурс, като по този начин признава, че възражението за незаконосъобразност на езиковия режим е допустимо.

Това единствено правно основание е разделено на три части:

- (1) Първо, Общият съд направил погрешна правна квалификация на фактите в член 54 от обжалваното съдебно решение, като от оценката, получена от жалбоподателя в първоинстанционното производство за общото умение „комуникативност“, направил извод за наличие на тясна връзка между езиковия режим на разглеждания конкурс и мотивите на обжалваното решение.
- (2) Второ, в точки 55—57 от обжалваното съдебно решение Общият съд направил погрешна правна квалификация на фактите, като приел наличието на тясна връзка въз основа на обстоятелството, че за кандидата е по-трудно да полага изпити на нейния или неговия втори език, отколкото на нейния или неговия майчин език. Общият съд също така изопачил доказателствата, като пренебрегнал обстоятелството, че в настоящия случай другите два езика, които жалбоподателят в първоинстанционното производство владее най-добре, са английски и френски. Поради това ограничаването на избора на втори език до английски, френски и немски не можело да го постави в по-неблагоприятно положение.
- (3) Трето и последно, в точка 58 от обжалваното съдебно решение Общият съд погрешно квалифицирал фактите, като обосновал тясната връзка и с обстоятелството, че жалбоподателят в първоинстанционното производство е трябвало да положи писмения изпит с конфигурация на клавиатурата, различна от конфигурацията QWERTY-PT, с която той е свикнал. Първо, това нямало връзка с мотивите на обжалваното решение. Второ, макар EPSO да предлага ограничен избор от конфигурации на клавиатурата (AZERTY, QWERTY-EN и QWERTZ-DE), това било въпрос, различен от въпроса за езиковия режим на конкурса.

Преюдициално запитване от Landgericht Mainz (Германия), постъпило на 31 август 2021 г. — ID/Stadt Mainz

(Дело C-544/21)

(2022/C 2/21)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Landgericht Mainz

Страни в главното производство

Жалбоподател: ID

Ответник: Stadt Mainz

Преюдициални въпроси

- 1) Следва ли от правото на Съюза, и в частност от член 4, параграф 3 ДЕС, член 288, трета алинея ДФЕС и член 260, параграф 1 ДФЕС, че в рамките на текущо съдебно производство между частноправни субекти разпоредбите на член 15, параграф 1, параграф 2, буква ж) и параграф 3 от Директива 2006/123/ЕО ⁽¹⁾ (наричана по-нататък „Директивата за услугите“) пораждат директен ефект по такъв начин, че противоречащите на Директивата национални разпоредби на член 4 от германската Verordnung über die Honorare für Architekten und Ingenieurleistungen (Наредба за хонорарите на архитектите и инженерите) от 1996 г., в редакцията от 2002 г. (наричана по-нататък „Наредбата от 2002 г.“), според които с някои изключения предвидените в Наредбата минимални ставки за дейности по проектиране и контрол на архитектите и инженерите са задължителни и споразумения за плащане на хонорар под минималните ставки в договори с архитекти и инженери са недействителни, вече не трябва да се прилагат дори ако става въпрос за претенции, произтичащи от договор за проектиране, сключен през 2004 г., т.е. преди приемането на Директивата за услугите?

2) При отрицателен отговор на въпрос 1:

- а) Трябва ли член 49 ДФЕС (предишен 43 ДЕО) да се тълкува в смисъл, че не допуска национална разпоредба като член 4 от Наредбата от 2002 г., според която с някои изключения предвидените в Наредбата минимални ставки за дейности по проектиране и контрол на архитектите и инженерите са задължителни и споразумения за плащане на хонорар под минималните ставки в договори с архитекти и инженери са недействителни, респ. че такава национална разпоредба представлява нарушение на член 49 ДФЕС (предишен член 43 ДЕО)?
- б) При утвърдителен отговор на предходния въпрос: следва ли от едно такова нарушение, че в рамките на текущо съдебно производство между частноправни субекти националните разпоредби относно задължителни минимални ставки (в случая: член 4 от Наредбата от 2002 г.) вече не следва да се прилагат?

(¹) Директива 2006/123/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 година относно услугите на вътрешния пазар (ОВ L 376, 2006 г., стр. 36; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 58, стр. 50).

Преюдициално запитване от Verwaltungsgericht Wiesbaden (Германия), постъпило на 7 септември 2021 г. — FT/Land Hessen

(Дело C-552/21)

(2022/C 2/22)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Страни в главното производство

Жалбоподател: FT

Ответник: Land Hessen

Встъпила страна: SCHUFA Holding AG

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли член 77, параграф 1 във връзка с член 78, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета (Общ регламент относно защитата на данните, наричан по нататък „ОРЗД“) (¹) да се тълкува в смисъл, че резултатът, за който надзорният орган информира субекта на данни,
 - а) има характер на решение по петиция, в резултат на което съдебният контрол върху решение на надзорен орган по жалба съгласно член 78, параграф 1 от ОРЗД се ограничава основно до това дали органът е разгледал жалбата, извършил е надлежна проверка на нейния предмет и е информирал жалбоподателя за резултата от проверката,
 - или
 - б) трябва да се счита за административно решение по същество, в резултат на което съдебният контрол върху решение на надзорен орган по жалба съгласно член 78, параграф 1 от ОРЗД води до необходимостта решението по същество да бъде разглеждано в цялото свое съдържание от националния съд, като в отделни случаи — например в случай че правото на преценка е сведено до нула — надзорният орган може също да бъде задължен от националния съд да предприеме конкретна мярка по смисъла на член 58 от ОРЗД?
- 2) Съвместимо ли е с членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз от 12 декември 2007 г. (наричана по-нататък „Хартата“, ОВ C 202, 2016 г., стр. 389) съхранение на данни от частна агенция за събиране на икономическа информация, в която се извършва съхранение на лични данни от публичен регистър като „националните бази данни“ по смисъла на член 79, параграфи 4 и 5 от Регламент (ЕС) 2015/848 (²), без да е налице конкретна причина, за да може да бъде предоставена информация при поискване?